

bygning, kommer ikke i Betragtning; men det, at Statslaanene er blevet forøget med dette Beløb, det staar fast og kan ikke bortsnakkes.

Det andet, jeg vilde sige, er, at denne Appel til, at naar man kun optager et Laan til et Beløb, der er det samme som eller ikke overstiger det, man pligtmæssigt afbetaler paa sin Gæld, saa er der Balance, den er absolut urigtig. Afdragene paa Laanet er lige saa kontraktmæssigt fastsatte som Renten, er lige saa fuldt en absolut Udgift, som skal dækkes, ikke ved nye Laan. Man kan tværtimod sige, at naar der stiftes nye Laan, saa er det vel ikke Kontraktbrud, men det har ikke været Meningen; den, der betingede Afdraget for at yde Laanet til den og den Pris, er gaaet ud fra, at Laantagerens Status blev forbedret ved Afdraget. Men det er ikke Tilfældet, naar man kun betaler sit Afdrag og sine Renter ved at gøre nyt Laan.

Naar den højtærede Minister udtalte sig saa udførligt og omstændeligt om sin Stilling forrige Aar ved Vedtagelsen af de store Omsætninger og om sine Forpligtelser, saa udtalte jeg mig saaledes, at da jeg ikke selv havde forhandlet med den højtærede Minister, kunde jeg ikke dømme derom, men jeg kan kun sige, at det bestemte Indtryk, som jeg fik og alle de, jeg havde talt med, det var det, at det var vedtaget: For Fremtiden ikke et Finanslovsforslag med Underbalance. Havde den højtærede Finansminister, den Gang han forfattede Lovforslaget, haft Sikkerhed for de Beløb, som han nu saa sikkert regner paa vil komme ind, kunde han have sat dem paa Forslaget. Naar han kommer med dem nu, kommer de absolut for sent. Der er jo ingen Mening i, at man skal have et Finanslovsforslag forelagt straks ved Rigsdagens Sammentræden, naar man, lige saa længe Rigsdagen er sammen, kan blive ved at forandre paa det. Der er ingen Mening i det, i alle Tilfælde er der ingen Mening i det overfor dette Ting, som kun faar Dage til at behandle det hele i. Og et endnu: Den højtærede Finansminister mener, at Kendsgerningerne viser, at jeg havde Uret i at sige, at det ikke med Sandhed kunde siges, at vi havde Balance. Den Udtalelse, som jeg sigtede til, var jo Regeringens første Udtalelse i Oktober. Da kendte Rigsdagen endnu ikke Finansregnskabet for Aaret 1912—13. Altsaa, der er ingen Fejltagelse fra min Side. Derimod vidste vi, hvor meget der var brugt af Laan

o. s. v. for at komme Finansaaret ud. Jeg hævder altsaa ganske bestemt Rigtigheden af min Udtalelse, nemlig dette, at det, der blev debiteret, havde været fortræffeligt, dersom Sandheden deraf havde været godtgjort.

Finansministeren (N. Neergaard)

Jeg skal besvare det ærede Medlems Bemærkninger ganske kort. Jeg tror, at jeg har opfattet det ærede Medlems Bemærkninger om den tolvte Time rigtigt, saaledes at han sagde, at for de Oplysningers Vedkommende, jeg her har givet om, hvor meget større Indtægt der kan forventes af Toldafgifterne og Indkomst- og Formueskatten og Statsbanerne, var det en Fejl, at jeg først kom med dem i den tolvte Time, det havde jeg dog haft Tid nok til at kunne faa indført i Form af Ændringsforslag til Finanslovsforslaget eller eventuelt have føjet ind i Indtægtsbudgettet paa selve Finanslovsforslaget. Det var det, jeg imødegik med at henvise til, at der først nu forelaa tilstrækkelig lang Erfaring for Toldindtægternes og Statsbaneindtægternes Vedkommende, og for Indkomst- og Formueskattens Vedkommende først nu forelaa statistisk bearbejdede Ligningsresultater, der tillod mig at fremkomme med den Oplysning, jeg fremkom med.

Det ærede Medlem vilde hævde den, som det synes mig, noget tvivlsomme finanspolitiske Grundsætning, at man ikke er berettiget til, naar man har stiftet et Statslaan, hvori der er stipuleret en bestemt Afbetaling, da at stifte et nyt lignende Laan til samme Beløb. Jeg vil ikke tale om, at hvis den Grundsætning skulde være gældende, saa er der meget faa Stater, vel til syvende og sidst ikke andre end England, som kan antages at have ført en solid Finanspolitik. De allerfleste andre Stater har ikke alene anset det for tilstede til at stifte nye Laan i lignende Omfang, som de afbetaler deres gamle; men som Erfaringen viser, har de anset det for tilstedeligt og nødvendigt at stifte Laan i betydeligt større Omfang. Derfor siger jeg, naar vi nøjes med, saa længe — jeg beder det ærede Medlem bemærke, at det er kun saa længe — disse ganske bestemte ekstraordinære Anlæg staar paa: Esbjerg Havns Udvidelse og Jernbaneanlægene ifølge Loven af 1908, at afholde det ringe Beløb, som 3 Mill. Kr. forholdsvis er, til Dækning af disse Anlægsudgifter ved Optagelse af Laan, er vi mere forsigtige og tilbageholdne og korrekte end saa godt som alle andre Stater. Desuden holder